rast tulli kaebama, katsus agga se neist, kes ussinam olli, Antono rided ennese selga wahhetada, ja siis jäi ikka se wagga Anton úhheks súalluseks. Kui wägga targaste on se siis Lojast seätud, et iggaúks innimenne teist näggo ja wisi on! ja kui Ta wahhest kaks ehk kolm úhhesugguse näo ja wisi peäle lonud, siis teggi Ta sedda sepärrast, et meie se läbbi woime nähha, mis seggadus siis ma-ilmas olleks, kui keik úhte wisi olleks.

Ramo hopis koerem olli kui Wilip; siiski, kellel koera joned kä, se jääb pea keigepahhema innimesse sarnatseks, ja mollemad teggid seäl úmberkaudo ni paljo túlli ja melehaigust, et úllemattelgi ennam ello nende polest ei olnud — sepärrast aeti neid kolmekeste seält linnnast ja maast ärra.

Ramo piddi nüüd omma eddaspiddist ello ütsi katsuma, sest Wilipgi ei ussaldand temma kõrwa jäda, waid melitas Antonut, ja teine olli ka walmis temmaga kõndima. Agga kui Ramo mitto linnnad ja maad sai läbbi laddund, (sest ta wastane meel ei annud temmale kussagi kindlat asset) siis tulli ta úhte linnna, mis Smirnaks hútakse, ja jäi selliks senna úhhe lukko-seppa jure, kes selle linna allewis ellas. Siin ta ommeti, peält nähhes, nago põras meelt. Sest omma tiggedussega ta ikka isseennesele keigesuremat waewa teggi, ja et ta kül wägga wäljaöppind lukko-sep olli, siiski igga meister kannatas enneminne sandimat tööd, kui et se nisugguse melehaigussega piddi sama tehtud. Siin ta siis puhko aega seisis, ja se padda kandis temma läbbi paljo rahha sisse.

Agga nüüd sündis, et se meister surri, ja temma lesk-emmand wottis Ramut ennesele issandaks, mis läbbi sesamma rikkaks koddanikkuks tousis. Keik pannid immeks, et se noor lapseta lesk nisugguse mas-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1812, lk. 17